קמא א מיי׳ פ״ט מהל׳

סמג לאוין קלג קלו טוש"ע י"ד סי קעג סעי טו: קמב ב מיי שם טוש"ע

בס סעי יו:

קם גדה ומיי שם הלי זח ועיין

בהשנות ובמ"מ טוש"ע שם

סעי' טו ועיין בב"י: קבד ז מיי שם פ"ח הל'

ה ועיין בהשגות ובמ"מ סמג שם טוש"ע

וכת"מ סתג עם עוד: י"ד שם סעי יוד: קמה ח מיי וסתג שם טוש"ע שם וכפי

התוס' וע"ש: קבור ט מיי שם הלי ו

מוש"ע שם מעיף יא: קבוז י מיי׳ שם הלי ז

:טוש"ע שם סעיף יב

קמח כ מיי שם הלי ח

סמג שם:

מוסף רש"י

אדם חשוב שאני. יש לו להחמיר על עלמו יותר

(מו"ק יב:) לפי שלמדים

(נוורץ ב:) לפי שלמהים הימנו (כתובות פו.) שהרואה אותו שהוא מיקל

עומד ומיקל יותר (שבת

ל) [ברכות יט. וש"נ], (כ) (ע" תוס' גיטין ל. ד"ה כיון תוסי לעיל סד. ד"ה כיון תוסי לעיל סד. ד"ה מה שטחין, ג) [לעיל ל. חולין פד:], ד) [לעיל סה. וש"ין, ס) וההיא שעמא אחלי דקא מחלי גבייט לחלי דקא מחלי גבייט לייל ל נוצר או (ני מוסי לעיל ל. ותום׳ חוליו פד:ז. לעיל כ. ותוט לחלין פל .]. 1) [מגיהי ש"ס דפוס אמ"ד שלחו יד למחוק הך דובן שיבשתה וכתבו תחתיו ברכות ה: ובאמת הערוך ערך שבש מביא ראיה זון.

הגהות הב"ח (א) גמ' בתורי דנפיש. נ"ב :ע"ל ריש דף ל' ע"ל

הגהות הגר"א [א] גמ' מאי בינייהו. נ"ב הרא"ש ל"ג מאי בינייהו וכתב ב"י דלא פליגי וכו משמע ברמב"ם שהשמיע כל זה: [ב] רש"י ד"ה תגרא חדתא. למ"ד כו'. נו"ב ורנ"ף פי' להיפך ומ"מ אין נ"מ לדינא לפי פי' ב"י דלא פליגי: נבי פי בי זמן פפוני. [ג] תום' ד"ה מאי. ור"ח פי כו'. נ"ב אבל נ"י פי בשם ר"ח שנותו להם שכר נשם ר"ח שנותן נהם שכר עמלם אלא שהם תקבלים אחריות הדרך (ועמ"ש רפינו ביו"ד סי קע"ג ס"ק ל"ד): [ד] שם ד"ה נתורי. ר"ח גריס כוי. נ"ב אבל הרמב"ם מפרש שקונה עגל קטן ומניחו כו':

ברשות מוכר. אם קיבל עליו מוכר אחריות הדרך: מותר. דאין כאו מלוה עד שתמכר וכל מה שנמכר ביוקר של בעלים הראשונים הוא: ברשות לוקח אסור. דמהשתא מלוה הוא גביה ויהיב ליה דסיפא אינטריך ליה ברשות לוקח אסור דס"ד דלא מיחזי כרבית טופיינא מדמיה בריביתא: סנם לי. ואוכלם כאן ואני אעלה לך כיון שהוא מוכר במקום היוקר כמו שהוא נותן לו כאן במקום הזול:

לזמן פלוני מפירות שיש לי שם: יש

לו שם מותר. דמהשתא אוקמינהו ברשותיה. ואע"ג דלא משיך סאה יהמוליך פירות ממקום למקום מצאו חבירו ואמר לו תנם לי ואני אעלה לך פירות שיש בסאה לאו רבית קלולה היא אלא אבק רבית דרבנן וכי יש לו לא לי באותו מקום אם יש לו פירות באותו מקום גזור: אין לו באותו מקום אסור. מותר ואם לאו אסור יוהחמרין מעלים במקום דבשכר המתנתו נתן לו זה במקום היוקר כבמקום הזול ואינן חוששין מאי מעמא היוקר: והחמרים מעלים במקום היוקר רב פפא אמר ניחא להו דמגלו להו תרעא רב ככמקום הזול וחין חוששין. החמרים המשתכרים בתבוחה ומביחים ממהום אחא בריה דרב איקא אמר ניחא להו דמוזלי גבייהו מאי בינייהו איכא בינייהו תגרא הזול למקום היוקר מותר להם ליקח מעות מבעלי בתים עשירים במקום חדתא יבסורא אזלי ארבעה ארבעה בכפרי היוקר ע"מ ליתן להם לזמן פלוני אזלן שיתא שיתא יהיב רב זוזי לחמרי וקביל הפירות כשער מקום הזול וחין עליה אונמא דאורחא ושקיל מינייהו חמשה חוששין שיהה רבית שכר המתנת מעות כדמפרש ואזיל: מ"ט רב פפא ונשקול שיתא מהאדם חשוב שאני בעא מיניה ר' אםי מר' יוחנן מהו לעשות בגרופאות כן אמר ניחא להו דמגלו להו חרעא. א"ל ביקש ר' ישמעאל ברבי יוםי לעשות כן שעל ידי מעותיו של זה הם ניכרים סוחרים ומכירים אותם בעלי בתים בכלי פשתן יולא הניחו רבי איכא דאמרי של מקום הזול ונותנין להם בהקפה ביקש רבי לעשות בגרומאות כן ולא הניחו ומשתכרים אנלם ואפילו לא היה זה רב יאסר בר׳ יוםי פרדיםא ירב יאסר מממין להם שום זמן אלא להביא לו מיד נוח להם לטרוח ולהיות ושמואל שרי רב אסר כיון דלקמיה שויא מפי מיתחזי כי אגר נמר ליה ושמואל שרי שלוחים לקבל עליהם אחריות הדרך כיון דהוי ביה תיוהא לא מיחזי כי אגר נמר על כך: דמוולי גבייהו. בני מקום ליה אמר רב שימי בר חייא חומודי רב הזול כששומעין שחין חלו משתכרין בה מוזלי גבייהו כדי שלא ימשכו 🌣 בתורי דנפיש פסידייהו אמר להו שמואל ידיהם מלהרגיל אללם: סגרא להנהו דשבשי שבשא "הפוכו בארעא כי חדתא. תגר שאינו ניכר עדיין. היכי דקני לכו גופא דארעא ואי לא הויא לכו בו למאן דאמר דמגלו להו תרעא כהלואה ואסור אמר להו רבא להנהו דמנמרי איכא למ"ד דמוזלי גבייהו ליכא באגי פוקו 'הפוכו בבי דרי כי היכי דלא דכיון דאינו ניכר להם אין מאמינים תשתלם שכירות דידכו עד ההיא שעתא בדבריו שהוא נותנס במקומו ידשכירות אינה משתלמת אלא בסוף יוההיא י בזול ולא מוזלי גביה: בסורא אונן ארבע. גריוי בזווא: בכפרי. שעתא אוזולי דקא מוזלי גבייכו אמרו ליה רבנן לרבא קא אכיל מר רבית דכולי עלמא שם מקום: אולן שיתא. גריוי בוווא: ונשקול שיתח. כיון דמקבל עליה שקלי ארבעה ומסלקי לאריסא בניסן מר אונסא דאורחא אין כאן רבית ואפילו נמר להו עד אייר ושקיל שיתא יאמר לא היבל עליה אונסא דאורחא התני להו אתון קא עבדיתון שלא כדין ארעא לארים משתעבד אי אתון מסלקיתו להו בניסן מפסידתו להו בכמה אנא החמרים מעלים במקום היוקר כבמקום הזול: **מהו לעשות** בגרוטחות כן. בשחר פרגמטיח כגון נמרנא להו עד אייר ומרווחנא להו בכמה שברי זהב וכסף ושאר מיני מתכות מי

אמרינן תבואה דמידי דשכיח הוא דאזלי ואתו כל שעתא אמרינן ניחא להו דמגלו תרעא אי נמי דמוזלי גבייהו אבל שאר פרגמטיא ליכא גילוי תרעא ולא אוזלי גבייהו דמי שמכר לו עכשיו לא ימכור לו למחר ופרגמטיא שלקח היום אינו לוקח למחר: פרדיסא. לקנות יין מן הכרם בדמים פחותים כל פירות שנה זו בכך וכך ולוקחין אחר שהן בוסר או סמדר אבל עדיין לא הגיע לביכור: רב אסר. דמשום הקדמת מעות לזמן הבציר קמחיל גביה והוי אגר נטר ליה: כיון דהוי ביה סיוהא. פעמים שיש קלקול בכרם כגון ברד או גשמים או קרח ומפסיד הכל ומקצל עליו כל ספיקי הפסד לא מיחזי כאגר נטר ליה. תיוהא נראה בעיני דבר חרטה כמו קדושין (דף מ:) תוהא על הראשונות: ומודה רב בתורי. מקום שבולרין כרמים בשוורים בעגלה ומוליכין את העגלה בין שורות הכרמים ומתקלקלין רגלי השוורים בקלחי שרשים שבקרקע והפסדן רב: שבשי שיבשא. בעלי בתים התלוים תבואה לאריסים לזרע ומשלמין להם לגורן תבואה חדשה: סייעו בגופה דארעא. בחריש ובקציר מעט: הויא כהלואה. סאה בסאה: מנטרי באגי. שומרי הקמות עד הקליר: הפוכו בבי דרי. סייעו את בני הבקעה בדישת תבואה בגורן בהולכה ובהבאה סיועא פורתא לפי שבשביל שאתם

אברשות מוכר מותר ברשות לוקח אסור

כבמקום הזול. פירש בקונטרס אפילו החריות הדרך בהליכה ובחזרה על החמרים ואי אפשר לומר כן דלעיל (דף סה.) גבי טרשה דרב חמה פי׳ בקונטרס גופיה שהיה אחריות ההליכה על רב חמא אע"ג דהוו שבקי להו מיכסא ונקטי להו שוקא ואפילו היה שם אחריות עליהם של מקבלים יש להתיר שם יותר מכאן דבשכר דשבקי להו מיכסא ונקטי להו שוקא יותר מבסחורות אחרות הויא שויא טפי והוו זבני לה ביוקר אבל כאן מה שהיו ניכרים סוחרים ע"י המעות ומגלו להו חרעא כך היה נעשה להם במעות אחרים וכל לוין כמו כן משתכרים ועוד דפריך בסמוך אדרב דשקיל חמשא בסורא ומקבל אוכסא דאורחא ונשקול שיתא ולא פריך לא ליקביל אונסא דאורחא אלא נראה דאחריות הדרך בחזרתם עם התבואה ממקום הזול היה על בעה"ב והחמרים היו משתכרין במעות בהליכה ממקום היוקר למקום הזול בשום סחורה ואי לאו טעמא דמגלו להו תרעא או מוזלי גבייהו הוה אסור דבשכר הלואה של הליכה היו

החמרים מעלין במקום היוקר

ברשות מובר מותר. וכגון שנתן לו שכר עמלו ומזונו שלא יהא

טורח לו בשכר הלוחה וח"ת ח"כ מחי המ"ל וי"ל

טורחין להם בחזרה: מאי מעמא ניחא להו דמגלי להו תרעא. לא ה״מ למימר כגון

דיהבי להו שכר עמלם כדפי׳ ברשות מוכר מותר כי זה לא היה שום חידוש [ג] ור"ח פי׳ דאפילו שכירות החמרים נותן בעה"ב לחמרים ומ"מ נראה דמודה דלא יהיב שכר עמלם דאי יהיב לא הוה לריך כלל לטעמא דגלויי מרעה וחוזלי גבייהו ומה שדחה ר"ח לומר שנותן שכר החמרי לפי שדומה לו שכר מועט גלוי תרעא ובחנם דחק דהקילו חכמים ברבית דרבנן כמו לעיל (דף סט.) ריש עגלא לפטומא:

ניחא להו דמגלי להו תרעא. רב פירש בקונטרס ע"י מעות שבידם ניכרים סוחרים ומקיפין להם סחורות אחרות וקשה דקאמר איכא בינייהו תגרא חדתא ולפירושו איכא בינייהו נמי תגרא ישן דטעמא דמגלו להו תרעא ליכא שהרי ניכרים הם מימי קדם ונראה כפי' ר"ח דפירש דטעמא דמגלו להו תרעא שבעלי בתים המלוים מגלים להם שערי היוקר שפעמים בעוד שהולכים החתרים למקום הזול וחוזרין מתייקרין כאן ובעלי בתים מודיעין להם ומסייעין להם למכור: בתוךרי דנפיש פסידייהו. [-] ר״ח גרים בתוורי ופי׳ שמוכר עגלים קטנים ולדות עדרו אשר יולדו לו בשנה זאת ומודה רב בהו דשרי שרגילות הרבה שמפילות והוה הקלקול יותר מתיוהה של פרדס": דשבשר שיבשא. פי׳ בקונטרס בעלי בתים המלוים תבואה לאריסים לזרע ומשלמין להן לגורן תבואה חדשה ולה השכחן בשום דוכתה שקורין זה שיבשי ושיבשי היינו זמורות שמתרגם (בראשית מ) שלשה שריגים תלת שיבשין וכן (ברכות דף ה:) [דלא יהיב מר שיבשא לאריסא] יי (זבן שיבשתא מאריסא) ור״ח פירש שנותנין מעות לבעל הזמורות בכך וכך המשוי והם שוים יותר בשעת שזומר הכרמים וליכא תיוהא בזמורות כמו בפירי ולכך מלריך שמואל להפוכי בארעא:

ממחינים שכרכם עד גמר מירוח הגורן הם נותנים לכם מחנה יותר על שכרכם לפיכך סייעו אותם כדי שתהא פעולתכם מושכת עד כלות הגורן ושכירות אינה משתלמת אלא לבסוף ואין כאן המתנה ואם יוסיפו לכם אין זה שכר המתנת שכרכם אלא אוזולי מוזלי לגבייכו: **כולי עלמא**. החוכרים שדותיהם לאריסים: שקלי ארבעה. כורין בחכירות השדה: ומסלקי לאריסא בניסן. כופין אותם לקצור תבואתו ולהסתלק ממנה בניסן: ומר משום **דנטר ליה עד אייר.** שקיל שיתא. וקא פלקא דעתך משום המתנת החכירות קא מוספי: **אחון הוא דעבדיחו שלא כדין.** שאתם מסלקין אותן בניסן ועדיין לא נחמלאת התבואה בקשיה ומפסידין אותן הרבה וארעא לאריסא משתעבד עד שתחבשל התבואה כל צרכה הלכך שלא כדין היא כפייתכם: **אנא נטרגא להו עד אייר ומרווחנא להו בכמה**. ושכר שדי אני נוטל שלכך אני מפריז על חכירתה ואינו בשכר המתנת ד' כורין: